

ΘΗΡΑ ΤΙΓΡΙΔΟΣ ΕΝ Τῆ, ΙΝΔΙΚῆ.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἰνδικῇ διατριβῇ μου παρεβίβην εἰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους θήρας, τῶν ἐπιπέπων ὅμως τὴν διήγησιν δὲν ἐπιχειρῶ τὸ μὲν ἐπὶ τῷ ἐπὶ τούτῳ ἀλλοτε, τὸ δὲ διότι ἀποβούω διὰ τῆς σιωπῆς τὴν ταπεινωτικὴν ὁμολογίαν ὅτι δὲν διέπρην κατὰ τοὺς κυνηγετικούς ἐκείνους ἀγῶνας.

Ἦμην τῶντι θηρομανῆς ἀλλὰ καὶ αἰείποτε ἐπιπέπων εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ ἐνέδρας ὡς ἐκ τῆς περὶ τῆς ἰκανότητός μου περὶ τὸν δρόμον, τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὴν σκοποβολὴν. Εἰς ἐπιπέπων δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦμην μερῶν ἀποβούω, ὥστε καὶ μαλακότητά πολλὴν εἶχον καὶ ἀρρωστίαν τοῦ σώματος. Μόνον ὁ πρὸς τὴν θήραν ἔρωσ με διεθερμαίνει, διὰ τοῦ ὁποίου ἂν καὶ δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ ἐξομοιωθῶ πρὸς τὰ Νεμερῶδ, κατῶρθον νὰ ἀντέχω ἐνίοτε εἰς ἐκδρομὰς τόσῳ ἐπιπέπων, ὥστε ἐξεπλήσσοντο οἱ συνοδοιπόροι μου.

Ὅπως δὴποτε προσήλκυσα τὴν συμπάθειαν τῶν γερόντων κυνηγῶν, οἵτινες ἀρεσκόμενοι νὰ διηγῶνται τὰ παλαιὰ τῶν κατορθώματα, ἔχαιρον βλέποντες ὅτι ἠκρόωμην πάντοτε μετὰ προσυχῆς.

Ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν ἱστοριῶν τὰς ὁποίας ἔκρυψα μία κυρίως διέμεινεν ἐγκεχαρῶς ἐκ τῆς ἰστορίας ἐν τῇ μνήμῃ μου, τὴν ὁποίαν διηγήθη γέρον ἀξιωματικὸς Ἀγγλος, λευκὸν ἔχων τὸν μύστακα καὶ τὸ πρόσωπον ἠλιόκαυτον καὶ ἐρυτιδωμένον ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν κόπων, ὁ ταγματάρχης Βάλκερ, ὁ γνωστὸς διὰ τῆς ἐπωνυμίας τυροσάρος ὡς ὁ διασημότερος ἐν Βεγγάλῃ θηρευτής.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν σηματοφόρος τις τῶν δραγόνων τίγριν θηρεύων μικροῦ δειν ἐξ ἀπερισκεψίας ἐγένετο προκαίτιος θανάτου δύο συνθηρευτῶν, ὧν ὁ ἕτερος ἀξιωματικὸς. Τῇ ἐσπέρᾳ λοιπὸν μετὰ τὸ δεῖπνον, λόγου παρεμπεσόντος περὶ τοῦ εἰρημένου ἐπεισοδίου, ὁ ταγματάρχης Βάλκερ συναρπασθεὶς ὑπὸ ὀργῆς, τοσοῦτω πικρῶς ἐπέπληξε τὸν νεαρὸν σηματοφόρον, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἐγένετο ὡς ἐμβρόντης.

Ὁ Βάλκερ συνησθάνθη ἀμέσως τὸ σφάλμα του.

— Συγχώρησόν μοι, εἶπε, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, τὴν τραχύτητα τῶν λόγων μου. Ἄλλοτε τῆ ἡμῆρ καὶ ἐγὼ νέος καὶ ἀπερίσκεπτος, μία δὲ ἀφροσύνη τοσαῦτα συνεπέφερε δεινὰ, ὥστε ἐπεθύμουν νὰ σὲ λυτρώσω ἀπὸ τοιοῦτον κίνδυνον. Δοκίμασε τὸν οἶνον τοῦτον, νέος μου φίλε, ἐνῶ ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν πρώτῃν μου θήραν κατὰ τίγριδος. Ἐκ τῆς διηγήσεως θὰ ἐννοήσης διατί πρὸ ὀλίγου παρεβίβην, ἐλπίζω δὲ ὅτι τότε ἀντὶ λύπης θὰ αἰσθανθῆς χαρὰν μᾶλλον ὅτι σοὶ παρέστησα τοὺς κινδύνους τῆς νεανικῆς παραφορᾶς.

Ἦμην τότε ἀνθυπασιπότης εἰς τὸ 23^{ον} πεζικὸν τάγμα καὶ ἐστάλην μεθ' ἐνὸς ἀποσπάσματος εἰς Σαχρὸν, χωρίον ἐλεεινόν, εἰς ἐπιπέπων δὲ τῆς ἀτυχίας οἱ πλεῖστοι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀποσπάσματος ἀπουσίαζον. Ὁ λοχαγὸς μας ἦτο πεντηκοντούτης τὴν ἡλικίαν καὶ εἶχε κόρην τόσῳ ὠραίαν, ὥστε τὸ τρίτον τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος ἠρᾶτο νομίζω αὐτῆς, καὶ ἐγὼ ἐν τοῖς πρώτοις. Δυστυχῶς ὅμως ἡ νέα δὲν συνεμερίζετο τὸ αἰσθημά μου.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπετόλμησα νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς αὐτήν. Ἐκείνη δὲ ἀντὶ νὰ προσποιηθῆ ὅτι δὲν ἐννοεῖ, ἀπεκρίθη ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ τὴν λησμονήσω, διότι ἡγάπα ἄλλον.

— Προτιμῶ νὰ σᾶς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, εἶπε, παρὰ νὰ βλέπω πάσχοντα ἄνευ ἐλπίδος θεραπειᾶς νέον χρηστὸν καὶ τοιοῦτον, οἷος ὑμεῖς.

Ταῦτα εἰπούσα μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ ταῦτην ἐγὼ ἐθλίψα, διενουμένη δὲ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὴν εἰλικρινείαν ἄλλ' ἢ συγκινησὶς μου ἦτο τοσαύτη ὥστε ἀπεμακρόνθη μὴ δυνήθεις νὰ ἀρθρώσω λέξιν.

Πρὸς δικασέδασιν τῆς λύπης μου ἐπέσαξα τὸν ἵππον μου καὶ διευθύνθη πρὸς τοὺς παρεκείμενους δασώδεις καλαμῶνας. Ἐνῶ δ' ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ χωρίου συνήτησα τὸν ὑπολοχαγὸν Ριχάρδον Μοθρῆν. Οὗτος μόλις πρὸ τριετίας νυμφευθεὶς ὠραίαν τινα γυναῖκα, ἀπελάμβανε τῆς εὐδαιμονίας τοῦ συζυγικοῦ βίου, εὐδαιμονίας ἐπιστεφθεῖσης διὰ τῆς ἀποκτήσεως ἀγαπητοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον τότε ἦτο διετής.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἦτο ἀνὴρ ὑψηλότατος, εὐλύγιστος καὶ βρωμαλαῖος, ἦτο δὲ φίλος μου ἐπιστήθιος. Βλέπων με λοιπὸν καλπάζοντα καὶ τὴν ὄψιν ἔχοντα ἠλλοιωμένην, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ με ἐφορᾶσεν. Ἐγὼ δὲ τότε, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς εἰσοσκητῆ ἔχοντας ἡλικίαν, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ν' ἀνακουρῶσω τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μου, διηγήθην ὅσα συνέβησαν.

Μὲ ἤκουσεν ἐν σιγῇ, οὐδ' ἐπροσπάθησε νὰ με παρηγορήσῃ διὰ λόγων, ἀλλ' ἔθλιψε περιπαθῶς τὴν χεῖρά μου καὶ ἐρρῦθμισε τὸ θῆμα τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ τοῦ ἐδικοῦ μου.

Ἐνῶ οὕτως ὠδεύομεν ἠκούσαμεν κραυγὰς ἐταχύναμεν τότε τὸ βῆμα τῶν ἵππων καὶ μετ' ὀλίγον εἶδομεν εἰκοσάδα Ἰνδῶν, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, συνηγμένους παρὰ τὴν ὄχθην βαθύς βύακος καὶ ἀναβοῶντας καὶ ὀλοφυρομένους. Ἄρα ἐπλησίασαμεν ἠραιώθη ἡ συνάθροισις καὶ ἐφάνη ἐλεεινὴ τις γυνὴ αἰματόφυρτος, γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ πτώματος Ἰνδοῦ οἰκτρῶς ἠκρωτηριασμένου.

Τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἐπροξέειν φρίκην. Τὸ δέρμα τοῦ κρανίου διαμελισθὲν ἐσκέπαζε τοὺς ὀ-

φθαλμούς, ὁ λαιμὸς ἦτο κατακεραμιζόμενος καὶ πλατεῖα πληγὴ ἔχαινεν ὑπὸ τὴν ὀσφύν.

— Νὰ τί μᾶς ἔκαμεν ἡ τίγρις! ἀνέκραζον οἱ Ἴνδοὶ ὀλοφυρόμενοι καὶ τὰς χεῖρας ἀνατείνοντες πρὸς ἡμᾶς, ἤρπασε τὸ παιδί! καὶ ἐσκότωσε τὸν πατέρα... ἔκαμε καὶ τὴν μητέρα ὅπως τὴν βλέπετε!

Ἡ ἀθλία ἐκείνη γυνὴ ἦτο τρώντι ἀξία οἴκτου, διότι τῆς τίγριδος οἱ ὄνυχες, ἀν καὶ μόλις τὴν ἔψυσαν, ἔσχισαν βαθύτατα τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ θραχίονος. Ἡ πληγὴ ἐκείνη θὰ ἐπροξένοι θεβαίως φοβεροὺς πόνους, ἀλλὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ τοῦ; ἠσθάνετο ὡς ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ἐρωτήσαντες ἐμάθομεν ὅτι ἐνῶ ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη οἰκογένεια ἐβάδιζε παρὰ τὸν ῥύακα, τίγρις ἐνεδρεύουσα ἐφόρμησε κατὰ τοῦ παιδὸς, ὁ δὲ πατήρ ἂν καὶ ἀοπλος ἐδραμεν εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ τί ἠδύνατο κατὰ ἀγριωτάτου θηρίου; Ἡ τίγρις τὸν ἔριψε κατὰ γῆς καὶ ἀφοῦ τοῦ κατεσπάραξε τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ὀσφύν καὶ τὸν ἐτίναξεν ὡς ἡ γαλῆ τὸν μῦν, ἤρπασε τὸ παιδίον καὶ ἔφυγεν ἀναπηδῶσα.

Μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι καὶ τρεῖς ἄλλοι κάτοικοι παρακειμένου χωρίου ἐγένοντο βορὰ τοῦ ἰδίου θηρίου.

Ἄλλοίμονον εἰς ὅλους μᾶς, εἶπεν ὁ ῥήτωρ τοῦ δμίλου, ἡ τίγρις ὅταν φθάσῃ νὰ φάγῃ κρέας ἀνθρώπινον, ἄλλο φαγὶ πλέον δὲν νοστιμύεται... ἔχάθημεν ἂν δὲν μᾶς εὐσπλαγχνισθοῦν οἱ ἀφεντάδες καὶ δὲν τὴν σκοτώσουν τὴν λυσσαμένην!

Ἐνῶ οὕτως ἐλάλει, οἱ δὲ παριστάμενοι δὲν ἔπαυον ἱκετεύοντες μετὰ τῆς δουλικῆς ἐκείνης κολακείας τῆς ἐμφύτου παρὰ τοῖς Ἴνδοῖς, ἀνηγέρθη ἡ τὸν ἄνδρα θρηνοῦσα γυνὴ καὶ προσπεσοῦσα ἐνώπιόν μᾶς:

— Ἐκδικηθῆτε τὸν ἄνδρα μου, εἶπεν, ἐκδικηθῆτε τὸ κακῆμένο μου τὸ παιδί.

Τόσον ἤμην ἀπηλιπισμένος, ὥστε ἀηδιάζων τὴν ζῶν ἐπεζήτητον μετὰ χαρᾶς τοῦ κινδύνου.

— Ἠσύχασε, εἶπον, ἐγὼ θὰ καταδιώξω τὴν τίγριν καὶ ὀρκίζομαι ὅτι, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἢ θὰ μὲ κατασπαράξῃ ἢ θὰ λυτρώσω τὸν τόπον ἀπὸ τὸ θηρίον.

Ἄλλαλαγμοὶ χαρᾶς ὑπεδέξαντο τὴν ὑπόσχεσίν μου, γενομένην ἐν εὐλικρινείᾳ μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀπερικοφίας ἐκείνης ἣτις εἶναι γνώρισμα εἰκοσαετοῦς ἡλικίας.

Ὁ Μοβράης οὐδὲν εἶπεν, ἐφάνη ὅμως δυσανασχετῶν, διὸ καὶ τὸν ἠρώτησα τὴν αἰτίαν.

— Ὁμιλοῦμεν κατόπιν περὶ τούτου, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ.

Θήραν τίγριδος, κύριοι, οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἄνευ παρασκευῆς, ὡς τοῦτο εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, διὸ καὶ ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπανέλθω τὴν μετὰ τὴν αὐρίον ἐκινήθην διὰ ν' ἀπέλθω, ἀλλ' ὁ Μοβράης μ' ἐκράτησε.

— Ἐδῶ μεταξὺ σῆς, εἶπε πρὸς τοὺς Ἴνδους, δνὲ εἶναι κανεὶς σιλκαρέ; (κυνηγὸς αὐτόχθων).

Γέρων τις χωλὸς ἐπροχώρησε τότε καὶ μᾶς ἐχαίρησε.

— Ὁ Ἀλῆ-Χάν εἶναι γέρων, εἶπεν ὁ Ἴνδός; ἀνακύπτων ὑπερηφάνως, ἀλλὰ τὸ ὄπλον του πολλὰς τίγρεις ἐφόνευσε.

— Τότε λοιπὸν ἂς μὴ χάνωμεν καιρὸν, εἶπεν ὁ Μοβράης, πρέπει νὰ ἰχνηλατηθῇ ἡ τίγρις, ὥστε ὅταν αὐρίον ἐπανέλθωμεν, νὰ γνωρίζωμεν ποῦ περίπου εὐρίσκεται. Παράλαβε δέκα ἢ δώδεκα κουλίας (χωρικοὺς) Ἀλῆ-Χάν, καὶ κύταζε μὴ χάσῃς τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρωποφάγου.

— Οἱ δούλοι τῆς ἐξοχότητός σου θὰ ὑπακούουν, εἶπεν ὁ γέρων σιλκαρὲ εὐσεβάστως ὑποκλίνων.

Ἀφοῦ ἐδόθησαν αἱ προσήκουσαι ὀδηγίαι, ὁ δὲ Ἀλῆ-Χάν ὑποσχέθη νὰ συμπαραλάβῃ τῆ ἐπαύριον ἀρκετοὺς βοηθοὺς, ἀπήλθομεν καλπάζοντες. Ἐγὼ δὲ τότε ἀπέτεινα τὸν λόγον πρὸς τὸν Μοβράην.

— Εἶπέ μοι, τώρα σὲ παρακαλῶ, διατί σὲ δυσηρέστησεν ἡ πρὸς τὴν γυναῖκα ὑπόσχεσίς μου τοῦ νὰ φονεύσω τὴν τίγριδα;

— Διότι, φίλε μου, ἀνεδέχθης ὑποχρεῶσιν ὀλως ἀπερίσκεπτον. Ἡ τίγρις δὲν εἶναι εὐάλωτον θήραμα. Θὰ ἤκουσες ἴσως τοῖς συναδέλφους ἀξιοματικοὺς διηγουμένους πολλὰ αὐτῶν θηρευτικὰ κατορθώματα ἐκείνοι ὅμως ἐξερχόμενοι ἐπὶ θήραν εἶχον ἐλέφαντας καὶ κύνας πολυκρίθμους, καὶ πῆζους καὶ σιλκαρὲ ἠσκημένους, ἐνῶ ἡμεῖς ἐνεκεν ἀπορίας χρημάτων δὲν θὰ ἔχομεν ἄλλους βοηθοὺς ἐκτὸς τοῦ γέροντος σιλκαρὲ καὶ τῶν ὀλίγων πῆζων. Τοῦ; Ἴνδους οὐδὲ τοῦ; ἀναφέρω, διότι ἄμα ὡς ἀκούσωσι τὴν ὠρυγὴν τῆς τίγριδος θὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν.

— Αἱ παρατηρήσεις σου εἶναι ὀρθαί, εἶπον τότε βρυσυμῶν, ἀλλὰ διατί δὲν τὰς ἔλεγες ἐγκαιρως;

— Ὅχι ἤρχοντο κατόπιν ἐρωτῆς, διότι εἶχες ἤδη ὑποσχεθῆ, ἡ δὲ ὑπόσχεσις ἀγγλοῦ ἀξιοματικού εἶναι ἱερά.

— Ἔστω, ἀλλ' εἰς ἐμὲ μόνον εἶναι ὑποχρεωτικὴ.

— Ἀπαγε νὰ σὲ ἀφήσω μόνον νὰ κινδυνεύσῃς πάντι ἀπειρον καὶ ἐν τοιαυτῇ μάλιστα ψυχικῇ ταραχῇ! τόσῳ ἐκτιμᾶς τοὺς φίλους σου... Τῷ ἔτεινα ἀμέσως τὴν χεῖρα καὶ τοῦτο μόνον ἤρκεσε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν του.

Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς Σαχρὸν ἐπεδόθημεν εἰς τὰ τῆς παρασκευῆς. Καὶ πρῶτον ἔπρεπε νὰ ζήτησωμεν ἄδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τὸν λοχαγὸν τοῦ ἀποσπάσματος, διότι ἡ ἐκδρομὴ ἡμῶν ἦτο πιθανὸν νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὁ λοχαγὸς ἠλεγξε μὲν τὴν ἀπερικοφίαν μᾶς, παρεχώρησεν ὅμως τὴν ζητούμενην ἄδειαν ἐπέτρεψε μάλιστα νὰ συμπαραλάβωμεν καὶ ἓνα λοχίαν

ὀνόματι Δούνκαν, σκοπευτὴν ἄριστον, ῥωμαλιό-
πακτον καὶ ἀφοσιωμένον εἰς τὸν Μοβράην, εἰς τὸν
λόγον τοῦ ὀποίου ὑπέρτει.

Ἡ πρόσληψις τοῦ Δούνκαν μᾶς ὠφέλησε πολὺ,
ἐπειδὴ ἔχι μόνον ἀνεδέξατο τὴν ἐπιστάσιαν τῶν
τῆς παρασκευῆς, ἀλλὰ καὶ ἐρρῦθμισεν ἐπὶ τὸ
στρατιωτικώτερον τὴν ὀκνηρὰν σπεῖραν τῶν Ἰν-
δῶν ὑπηρετῶν.

Ἐπειδὴ θὰ ἠναγκάζομεθα νὰ διανυκτερεύσω-
μεν ἐν ὑπαίθρῳ ἐν μέσῳ τῶν καλαμώνων, ὅπου
οὔτε στέγη οὔτε τροφή ὑπῆρχεν, ἔργον φρονή-
σεως ἦτο νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ σιτηνὰς καὶ παν-
τοίας τροφὰς καὶ ὑποζύγια. Ὅθεν ἠγοράσαμεν
δύο ἰθαγενεῖς ἵππους καὶ ἐμισθώσαμεν ἡμίσειαν
δωδεκάδα καλαθοφόρων bangys-bearers, (δύο
κάλαθοι ἀνηρητημένοι ἀπὸ τῶν ἄκρων κοντοῦ,
οὔτινος τὸ μέσον ἀκουμβᾶ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀ-
γθοφόρου).

Ὁ ὀπλισμὸς ἡμῶν εἶχεν ὡς ἐξῆς· ἐγὼ μὲν ἔ-
φερον ὄπλον δίκανον ὀκτῆς 14 καὶ μίαν καρ-
βίναν γερμανικὴν ἐξαίρετον, ὁ δὲ Μοβράης εἶχε
καὶ αὐτὸς δίκανον ὄπλον καὶ καρβίναν βαρυτά-
την μεγάλης ὀκτῆς. Εἰς τὸν Δούνκαν ἔδωκα ἐν
ὄπλον τῶν 12, ὁ δὲ πεζὸς τοῦ Μοβράη εἶχε μίαν
πλαιάν καρβίναν.

Ἐυελετώμεν ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπαύριον,
ἀλλ' ἡ σκηνὴ μόλις μᾶς παρεδόθη μετὰ μεση-
μβρίαν, ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ πυριτοβολαὶ ἦσαν ἀ-
νεπαρκεῖς, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῶσι
περισσότερα. Κύνες πολλοὺς δὲν εἶχομεν ἐκτὸς
τεσσάρων ἰδικῶν μου, οἵτινες ἦσαν ἱκανοὶ μόλις
εἰς θήραν κάπρου· ὁ λοχαγὸς μᾶς ἐδάνεισεν ἄλ-
λους ἕξ, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς ἄλλοτε ὑπὸ τὸν ταγμα-
τάρχην Κομβέλ εἶχον κᾶπως ἐξοικειωθῆ εἰς τὴν
θήραν τῆς τίγριδος.

Ἀπεφασίσθη νὰ προπορευθῶσιν οἱ κύνες, ἡ-
μεῖς δὲ ἀνεχωρήσαμεν τὴν τετάρτην ἀπὸ πρωῒας
καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἅμα ἐφθάσα-
μεν εἰς Γαρπὸρ περὶ τὴν ἔκταν, ἐν μέσῳ πυκνο-
τάτης ὀμίχλης, ὀλοκλήρον τὸ χωρίον ἔδραμεν
εἰς συνάντησίν μας.

Περ' αὐτῶν δ' ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ Ἄλῆς
εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ὥρων μετὰ τινων χω-
ρικῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐχρειαζόμεθα ἀρκετοὺς ἄν-
δρας πρὸς διώξιν τοῦ θηρίου, ὑπεσχέθημεν ἡ-
μερομίσθιον ἕνα ρουπιὲ (2,50 φράγκα) εἰς τὸν
βουλόμενον νὰ προσέλθῃ. Σημειωτέον ὅτι εἰς
τοιαύτας θηρευτικὰς ἐκδρομὰς θυσιάζονται ἔχι
ὀλίγοι ἐκ τῶν ταλαιπώρων τούτων διωκτῶν·
καὶ ὅμως τοσαύτη εἶναι ἡ πενία τῶν Ἰνδῶν, ὥ-
στε χάριν ἑνὸς ρουπιὲ μᾶς προσεφέρθησαν ἐξή-
κοντα χωρικοί.

Ἐκ τούτων τρεῖς ἢ τέσσαρες ἦσαν ὀπλισμέ-
νοι μὲ σπάθας, ἄλλοι εἶχον πεπαλαιωμένας λόγ-
χας, οἱ δὲ πλεῖστοι ἀπλᾶς βάρβδους. Ἀφοῦ δὲ
συνήχθησαν, ἔλαβεν ἕκαστος αὐτῶν ὅ,τι εὐρέθη
προχειρότερον, ἢ κέραις ἢ σήμαντρον ἢ κωδωνί-

σκον ἢ κρόταλον, ἢ ἐν ἐλλείψει ἄλλου δύο τεμά-
χια σανίδος· ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ γίνηται θόρυβος
ὅσῳ περισσότερος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δια-
φόρων τούτων ὀργάνων. Μεθ' ὃ ἠγοῦμενοι τῆς
ἀκολουθίας ταύτης ἐπορεύθημεν εἰς ἀνεύρεσιν
τοῦ σιλκαρέ.

Τὸν ἀνεύρομεν περὶ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν,
καθ' ἣν ὥραν εἶχεν ἀρχίσει νὰ διασκεδάζηται ἡ
ὀμίχλη. Μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ ἔχνη
τῆς τίγριδος καὶ ἐδείκνυεν αὐτὰ μεθ' ὑπερη-
φανείας.

— Τώρα ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μοβράης.

— Μέσα εἰς ἐκείνην τὴν φάραγγα, πιστεύω,
ἀπεκρίθη ὁ σιλκαρὲ δεικνύων πύκνωμα θάμων
ἀπεχόντων περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα. Ἐκεῖ μέσθ ἡ-
ξεύρω ὅτι εἶναι φωλεὰ θηρίου καὶ κατῶριωσα
νὰ εὔρω πῶθεν ἐμβαινεῖ. Χθὲς βράδῳ κᾶποιον ἔ-
φαγε ἄλιν, διότι εἶδα κουρέλια φορέματος εἰς
τὰ κλαδιά, καὶ ὀλίγα μαλλία καὶ αἵματα κατὰ
γῆς.

Ἐφρικήσια ἀκούσας τὴν ἀπαθῆ ταύτην περι-
γραφῆν.

— Ἄγωμεν ἐπὶ τὰ ἔχνη, εἶπεν ὁ Μοβράης.

Ὁ Ἰνδὸς ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὸ ὑποδειχθὲν
μέρος, ὅπου τῶνόντι ἐπέισθημεν περὶ τῆς ἀκρι-
βείας τῶν λεχθέντων.

— Ἄς ἐπιτεθῶμεν ἀμέσως, ἀνέκραξα.

Ὁ Μοβράης διέταξε τότε τὸν σιλκαρὲ καὶ
τοὺς πεζοὺς νὰ τάξωσιν εἰς καταλλήλους θέσεις
τοὺς διώκτας. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπεν οὗτοι νὰ εἰσχω-
ρήσωσιν εἰς τὴν λόχμην ἐκ τοῦ ἀντιπέραν, ὥστε
νὰ ἐκδιώξωσι τὴν τίγριδα πρὸς ἡμᾶς, ἠναγκά-
σθημεν νὰ ἀναμείνωμεν δύο ὀλοκλήρους ὥρας διὰ
νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ διαταχθεῖσα περιδρομῆ.

Ὁ σιλκαρὲ, ὡς ἔμπειρος τῶν ἔξεων καὶ τῶν
κινήσεων τοῦ θηρίου, ἔταξε τὸν Μοβράην, ἐμὲ
καὶ τὸν λοχίαν ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου τῆς φάραγ-
γος καὶ ὀγδοήκοντα μέτρα μακρὰν ἀλλήλων.
Ἀνερχήθημεν ἐπὶ παρατυχόντων δένδρων, ἔ-
χοντες ἀνὰ χεῖρας τὰ ὄπλα ἔτοιμα καὶ ὀπισθεν
ἡμῶν ἀνὰ ἕνα ὑπηρετὴν διὰ νὰ μᾶς ἀλλάσῃ τὰ
ὄπλα καὶ γεμίζῃ τὰ κενωθέντα.

Ὁ πεζὸς τοῦ Μοβράη διετάχθη νὰ δώσῃ τὸ
σημεῖον εἰς τοὺς διώκτας πυροβολῶν, ἅμα δὲ
τούτου γενομένου ἔπρεπε νὰ ἀπολυθῶσι καὶ οἱ
κύνες.

Τόσῳ ἤμην τεταραγμένος καὶ τόσῳ σφοδρῶς
ἐπαλλεν ἡ καρδιά μου, ὥστε ἐφοβήθην μὴ ποτε
δὲν ἀκούσω τὸ σύνθημα. Τέλος πάντων ἠκού-
σθη μακρόθεν ὁ πυροβολισμὸς, κατόπιν δὲ παν-
τοῖοι κρότοι καὶ ὕλακκαὶ κυνῶν· τοῦθ' ὅπερ ἐ-
δήλου ὅτι ἡ γραμμὴ τῶν συνελαυνόντων τὸ θη-
ρίον Ἰνδῶν ἐχώρει πρὸς ἡμᾶς. Καὶ ὅμως ἡ τί-
γρις δὲν ἐφαίνετο.

Ἐν τούτοις ὁ πάταγος τῶν συγκρουομένων
πλήκτρων ἐγένετο εὐκρινέστερος, καὶ τρεῖς τῶν
κυνῶν ὕλακτου, ὡς ἐπὶ ἔχνη βαίνοντες. Μετ' οὗ

πολύ εἶδομεν διὰ μέσου τῶν θάμνων ὄφιοειδῆ λάμπιν προερχομένην ἐκ τῶν πυράλων τὰ ὁποῖα ὁ ἰδικός μου πεζὸς ἀνάπτων ἔρριπτεν ἐν τὸς τῶν θάμνων διὰ τὴν ἐκδιώξιν τὴν τίγριδα· ἀλλ' ἐκείνη οὐδαμῶς ἐφάνετο.

Αἴφνης ὁ γέρον Ἀλῆς ἐνῶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ἀφῆκεν ὄξυν συριγγόν, καὶ ἐνταυτῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ξηρὰν λόχμην τὴν παρὰ τὴν ἔξοδον τῆς φάραγγος ἐλαφρῶς σειομένην.

— Ἡ τίγρις! εἶπε.

Ἐν τῷ ἔμῳ ἡ τίγρις ἀνεπήδησεν ἐκ μέσου τῆς λόχμης εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος, τὸ ὅποιον ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ διέλθῃ διὰ τὴν καταφύγην εἰς τὸν ἀντίπερα καλαμῶνα. Ἐπειδὴ μόλις ἀπείχον ἑκατὸν μέτρα ἐπυροβόλησα καὶ τὴν ἐπλήγωσα ἐν μέσῳ τῷ σώματι. Ἀφῆκε τότε βρυχηθῆναι φοβερόν, καὶ διὰ μιᾶς ἠἰδοῦσα ἡ ὄσφρανθῆσα τὸν σιλκαρὸν, καὶ τοὶ ἀπέχοντα ὀκτακόσια περίπου βήματα, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μοβράης μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς ἀποσάσεως νὰ πυροβολήσῃ, καὶ προβλέπων ὅτι ὁ γέρον κικῶς ὢν ὠπλισμένος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Θηρίου, κατήλθεν ἀπὸ τοῦ δένδρου καὶ ἔδραμε νὰ προλάβῃ τὴν ἔφοδον τῆς τίγριδος κατὰ τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ. Ἀπείχον τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ Ἀλῆ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσω ἐγκαίρως· οὐχ ἦτον κατέβην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ δένδρου μου. Δυστυχῶς ὅμως σπεύδων, περιεπλάκην εἰς τοὺς κλάδους καὶ κατέπεσα ἐν μέσῳ πεπυκνωμένων ἀκνωθῶν θάμνων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύναμην ν' ἀπαλλαγῶ, κατεπληγώθησαν δ' αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν μου. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ τοὺς πόνους ἤσθανόμην ὡς ἐκ τοῦ πείσματός μου. Ὅτ' ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ λυτρωθῶ ἐκ τῆς παγίδος ἐκείνης ἤκουσα διπλοῦν πυροβολισμὸν καὶ εὐθὺς κατόπιν βρυχηθῆναι λυσσώδη Ὁ Μοβράης ἐπυροβόλησε καὶ ἡ τίγρις ἔπεσεν. Ἀνέκραξα τότε χαρμωδῶς· ἀλλ' ἡ χερὰ ἐκείνη ἦτο στιγμιαία, διότι ἡ τίγρις ἀνηγέρθη.

Δι' ὀλίγων ἀλμάτων ἔφθασε τὸν Μοβράην, ὅστις μὴ ἔχων πλησίον τοῦ τὸν φέροντα τὸ δεύτερον ὄπλον ὑπρέτην, ἔμενεν ἄοπλος. Καὶ ὅμως δὲν ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ προτείνας τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ μάχιραν ἀνέμενεν ἐρρωμένως τὸν φοβερόν ἀνταγωνιστήν.

Ἡ τίγρις δι' ἐνὸς τελευταίου ἀλματος ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ Μοβράην. Ἀμφότεροι ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς· ἀλλ' ἡ τίγρις μόνη ἀνηγέρθη, καὶ πατήσασα τὸ στῆθος τοῦ δυστυχικοῦ μου φίλου, καὶ διὰ τῆς καθημαγμένης οὐράς μαστιζούσα τὰ πλευρά της, ἠτένιζεν ὅτε μὲν εἰς τὸν σιλκαρὸν, ὅτε δὲ εἰς ἐμὲ, οἵτινες μετὰ σπουδῆς ἐπλησιάζομεν.

Πρὸς στιγμὴν ἐνομίσαμεν ὅτι θ' ἀφίσσῃ τὸ θυμὸν καὶ θὰ φύγῃ ἢ θὰ ἀρπάξῃ κατ' ἡμῶν. Αἴφνης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀμέσως ἤκούσθη κριγμὸς φοβερός καὶ κραυγὴ πόνου· ἐπάγωσα ὅτε

τὴν ἤκουσα. Ὁ σιλκαρὸς ὅστις ἐπροηγήτο ἐμοῦ ἔφθασε καὶ πρῶτος, εἰς ἀπόστασιν δὲ μόλις ἑκοσι βηματικῶν ἐσημάδευσε τὴν τίγριδα ἀταράχως καὶ ἐπυροβόλησεν, ἀλλὰ σπινθήρες μόνον ἐφάνησαν καὶ οὐδὲν πλεον· τότε ἡ τίγρις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσεν ἐφ' ἡμῶν τοὺς φλογερούς ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις ἐνῶ ὁ Ἀλῆ-Χάν ἀνεένου τὸ ἔναυσμα τοῦ ὄπλου του, ἐγὼ ἔφθασα ἀσθμαίνων καὶ παράφορος· ἀπνευστὶ δὲ καὶ χωρὶς κἄν νὰ σκοπεύσω ἐπυροβόλησα ἀμέσως κατὰ τῆς τίγριδος. Ἡ σφαῖρα ἔθραυτεν ἕνα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν της, ἐνῶ δὲ καὶ οὕτως ἔχουσα ἐκινεῖτο νὰ ὀρμήσῃ κατ' ἐμοῦ, ἐπυροβόλησε καὶ ὁ Ἀλῆς καὶ τὴν ἐπλήγωσε μεταξύ τῶν ὠμῶν· ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν μετ' ὅλας τὰς πληγὰς ἔκαμε δύο τρία ἄλματα πρὸς ἐμὲ, ἐπυροβόλησα κατ' αὐτῆς ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τοῦ συστάδην· τέλος ἔπεσε καὶ δὲν ἀνηγέρθη πλεον.

Ἐσπευσα τότε πρὸς τὸν Μοβράην. Ἀνέμενεν εἰσέτι, ἀλλ' ἡ κατάστασις του ἦτο οἰκτρά.

— Ἡ τίγρις; ἐψιθύρισε, ἐνῶ ἐγὼ ἐσπύγγιζα δακρύων τὸ ἀπὸ τῶν πληγῶν του ἀφθάνως ῥέον αἷμα.

— Ἐφρονεῦθη, ἀπεκρίθη.

— Ἐχει καλῶς; οὕτω διεσώθη τὸ 23ον τάγμα ἐκ τῆς δυσφημίας. Καὶ ὁ Δούνακν τί γίνεται; ἠρώτησε πάλιν ἀνησύχως.

— Σῶος καὶ ἀβλαβής, ἀπεκρίθη.

Ἐν τούτοις ἔφθασε καὶ ὁ ἀγαθὸς λοχίας Δούνακν καὶ προσπεσὼν παρὰ τῷ Μοβράην ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ ἰδική μου λύπη ἔφθασε μέχρι παραφορᾶς, διότι ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐάν δὲν μοῦ διέφευγεν ἡ ἀνόητος ἐκείνη ὑπόσχεσις, ὁ Μοβράης οὐδὲ κἄν θὰ διενοεῖτο νὰ κυνηγήτῃ τὴν τίγριδα. Μοὶ ἐφάνετο λοιπὸν ὅτι πᾶσα σταγὼν τοῦ αἵματός του ἐκέντα τὴν καρδίαν μου.

Ὁ γενναῖος φίλος ἐνοήσας τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς μου, προσεπάθησε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς νὰ μὲ πρηγορήσῃ καὶ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι κατ' οὐδὲν ἐγὼ ἔπταισα.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ὥρας ἐζήτησε νὰ πῆ καὶ ὁ κουλιάς ἔτρεξε νὰ φέρῃ νερόν, ἐνῶ ὁ λοχίας καὶ ὁ σιλκαρὸς ἀντήλασσον βλέμμα ἐμφαίνον ἀπελπισίαν. Διέταξα τὸν ὑπρέτην μου νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου μου καὶ νὰ δράμῃ εἰς Σαχρὸν, ὅθεν νὰ συμπαραλάβῃ τὸν χειρουργόν μας.

— Μάταιος κόπος, ἐψιθύρισε ὁ Μοβράης. Τετέλεσται . . . τὸ αἰσθάνομαι . . . πτωχὴ μου γυναῖκα! . . . τὸ παιδάκι μου ὁ Ὀλιβιέρος! . . . πόσον ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω. . . Νὰ ζητήσῃς τὴν κυρίαν Δενουά, εἶναι ἡ στενωτέρα φίλη τῆς γυναικῆς μου, καὶ αὐτὴν νὰ ἐπιφορτίσῃς νὰ ἀναγγείλῃ τὴν εἰδήσιν χωρὶς λεπτομερείας. . . Καθ' ἡμέραν Ἰωάννα!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ δουλία αὐτοῦ ἐγένετο ἀσφαής καὶ κατόπιν προσεβλήθη ὑπὸ παροξυσμοῦ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ἀνδρειότερος καὶ χρηστό-
τερος ἀξιωματικὸς τῆς Α. Μεγαλειότητος ἦτο
πτῶμα ἄπνουν.

Τὸν μετεκομίσσαμεν εἰς Σαχρὰν, ὅπου τὸν
ἀπέθεσαν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου· ἐγὼ δὲ ἀνε-
ζήτησα τὴν κυρίαν Λενουά, ἥτις ἐδέξατο με-
ταξὺ δακρῶν τὴν λυπηρὰν ἐντολήν.

Ἐμείνα τρεῖς ἐβδομάδας κλινήρης, διότι
ἡ τίγρις ἐνῶ ἐπιπτε μετὰ προσέβλεπε μετὰ τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Τὰ
ὄμματα διασφύζονται, ὡς βλέπετε, μέχρι σήμερον.

Ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεὸν, κύριοι, ὅτι μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου δὲν ἤθε-
λον πλέον τὴν ζωὴν· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν με εἰσή-
κουσε.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος ἀπέθανεν ἐν Ἐδιμβούργῳ ὁ
θεὸς μου καὶ μετὰ κατέστητε κληρονόμον του.
Ἀμέσως τότε πρὸ παντὸς ἄλλου ἐφρόντισα ν'
ἀγοράσω ἐλέφαντας καὶ κύνες, καὶ ἕκαστε ἀφιέ-
ρωσα ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου εἰς τὴν
θῆραν τῆς τίγριδος. Τριάκοντα παρήλαθον ἔτη
ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φίλου μου, αἱ τρίχες μου
ἐλευκάνθησαν καὶ ἡ χεὶρ μου ἤρχισε πλέον νὰ
τρέμη, καὶ ὅμως, ὅτ' ἐπιστεύετε; ἀκόμη καὶ
τώρα ἔτι ἀκούσω τὸ ὄνομα τίγρις προσβάλ-
λομαι ὑπὸ φοβικίας καὶ μανίας.

Ταῦτα εἰπὼν ἐσπύγγισε τὸ μέτωπόν του καὶ
ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κατῆρξ· μετὰ ταῦτα δὲ
ἤγειρε καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του.

— Ἀτυχὴς ὁ Βάλκερ, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Βεν-
θλέκ, δι' ὅλου τοῦ βίου τὸν ταράττει ἡ ἀνά-
μνησις τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του. Ἐν ὅμως
πράγμα σὰς ἀπέκρυψε, κύριοι, ὅτι ἀπεφάσισε
νὰ μείνῃ ἄγαμος ἂν καὶ ἡγάπα ἄλλοτε μίαν
κόρην, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀφήσῃ μετὰ
θάνατον τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν υἱὸν τοῦ
Μοβράχ, τὸν ὁποῖον καὶ υἱοθέτησε.

[Alfred de Bréhal.]

Θ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΞΕΩΣ ΤΟΥ ΖΥΓΙΖΕΘΑΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ Henri de Parville.]

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέκτησαν τὴν ἐπαινετὴν
ἐξὶν νὰ ζυγίζονται κατὰ περιόδους. Τὸ τοιοῦτον
εἶναι συνήθεια ἀρίστη, τῆς ὁποίας τὴν χρησιμώ-
τητα προθύμως ἀνομολογοῦμεν· ἀλλὰ δυστυ-
χῶς πλανῶνται συχνότατα οἱ φανταζόμενοι, ὅτι
ἵνα ζυγισθῇ τις ἀρκεῖ νὰ καθήτῃ ἐπὶ τῆς τρυτάνης
ἀπταιστού πλάστιγγος. Ὁ πεπαλαιωμένος
οὗτος τρόπος τοῦ ζυγίζεσθαι οὐδὲν ἔχει τὸ
πρακτικὸν ἀποτέλεσμα πρᾶττομεν πολλὰ χω-
ρὶς νὰ πρᾶττωμεν τίποτε· ἔχοντες ὑπ' ὄψιν,
ὅτι ἀπατηλὴ στάθμησις δύναται νὰ συνεπαγάγῃ
ἀληθῆ ἀποπήματα καὶ πιστεύοντες ὅτι τὸ μαν-
θάνειν προσιδιάζει εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ἐπιχει-
ροῦμεν ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν
ἀνθρώπων δὲν ἠξέερε· νὰ ζυγίζηται.

Ἐάν τις διέμενε διαρκῶς ἐπὶ τῆς τρυτάνης
πλάστιγγος, τὸ μηχανήμα δὲν ἤθελε παύσει
ταλαντεύομενον νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ὅπερ ση-
μαίνει, πρὸς τὴν ἀρκετὰ διαδεδομένην γνώμην,
ὅτι τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου μεταβάλλεται πῶς
κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Τὴν μεσημβρίαν δὲν εἶ-
ναι ὅσον περὶ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν, οὐδὲ
τὴν 9 μ.μ. ὅσον περὶ τὴν 3 μ.μ. Αἱ ἐναλλα-
γαί, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἀδιακόπως τὸ ἀν-
θρώπινον σῶμα μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου,
προκαλοῦσιν ἄλλοτε κέρδος καὶ ἄλλοτε ζημίαν·
ἡ λογιστικότης τοῦ σώματος εἶναι ἀρκετὰ πε-
ρίπλοκος. Ἀφομοιοῦμεν ἤτοι σωματοποιοῦμεν
τὰς ἐξώθεν οὐσίας, ἀλλὰ καὶ ἀποβάλλομεν καὶ
ἀφομοιοῦμεν πολλὴ ἀνίσωσι, ὡς ἐπίσης πολὺ ἀνί-
σως ἀποβάλλομεν. Τῶν εἰσπράξεων καὶ τῶν
δαπανῶν ἀλλοιοῦμένων συνεχῶς, εἶναι εὐνόητον,
ὅτι ἡ πλάστιγγη, ἡ ἐξηγουσα ἡμῖν τὸ ἀποτέλε-
σμα, ταλαντοῦται κατὰ στιγμὴν πρὸς τὸ ἐν ἢ
τὸ ἔτερον πλευρὸν· τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ ζυ-
γίζομενος τὴν πρωϊάν δὲν μανθάνει ἀπολύτως
ἢ τὸ πρωϊὸν αὐτοῦ βάρος· δὲν ἀπατάται, τὸ
παραδεχόμεθα· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀποτελέσμα-
τος τῆς πρωϊας καὶ τοῦ τῆς ἐσπέρας δύναται
νὰ υπάρξῃ διαφορὰ ὑπὲρ τὴν ἀκεραίαν λίτραν,
πολλάκις δὲ ὑπὲρ τὸ χιλιόγραμμον, ἂν εἰργά-
σθημεν πολὺ, ἐφαγομεν πολὺ ἢ ἐπίομεν· ὁ προ-
σδιορισμὸς τοῦ πραγματικοῦ βάρους δὲν εἶναι
τόσον εὐκολὸς ὅσον υποτίθεται.

Ἀλλὰ ποῖον βάρος νὰ παραδεχθῶμεν, τὸ
πρὸ τοῦ προγεύματος, τὸ μετὰ τὸ πρόγευμα,
τὸ τῆς ἐξεγέρσεως ἐκ τοῦ ὕπνου ἢ τὸ τῆς κα-
τακλίσεως; Ὡς παρατηρεῖ τις εἰς τὴν διάθεσιν
ἡμῶν ὑπάρχει πικικιλία θαρῶν. Ἐν τούτοις τὸ
πρᾶγμα συνήθως δὲν ἐξετάζεται μετὰ τόσης
ἀκριβείας ὑπὸ τῶν πολλῶν, διὸ καὶ ἀρκούνται
εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν βάρος, τὸ σημειούμενον
ὑπὸ τῆς πλάστιγγος. Εἶναι φανερὸν ὅτι, προ-
κειμένου περὶ μικρὰς διαφορὰς ἡμισείας λίτρας
ἢ καὶ μιᾶς, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ἐπέρ-
χεται μέγα κακὸν ἂν ἀπατηθῇ· τούναντίον ἡ
μικρὰ αὕτη ἀπάτη εὐχαριστεῖ ἐνταυτῷ καὶ τοὺς
ἰσχνοὺς καὶ τοὺς παχεῖς.

Ἐν τῷ δὲ διαφορὰ ἡμισείας ἢ μιᾶς λίτρας
ἐν δυσὶν ἡμέραις γεννᾷ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἐ-
γένοντο ἰσχνότεροι ἢ παχύτεροι, ἐπομένως ἰσχνοὶ
καὶ εὐτραφεῖς, ἀπέρχονται τῆς πλάστιγγος κα-
τευχαριστημένοι· νέα ὅμως δοκιμασία, εἰς δια-
φόρους ὥρας τῆς ἡμέρας γινομένη, ὅτ' ἐξήλειψε
τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν ταύτην, διότι ἤθελον
παρατηρήσει, ὅτι τὸ βάρος ἤθελον ἐπανελθεῖ
σχεδὸν εἰς τὰ πρῶτα σταθμά.

Πολλοὶ πρὸς τούτοις ζυγίζομενοι δὲν ὑπολο-
γίζουσιν οὔτε τὰ ἐνδύματα, οὔτε τὸ περιεχό-
μενον τοῦ θυλακίου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἦναι
χρυσός, ἄργυρος ἢ χαλκός ἢ καὶ ὅ,τι δῆποτε
ἄλλο.